Açıkkara

Hayâlı, kayalı, hakka dayalı dergi

◆ Kul Himmet ◆Tacettin Şimşek ◆Fikret Görgün ◆Tayyib Atmaca
◆Nurgül Kaynar Yüce◆Halil Manuş ◆M. Nihat Malkoç◆Halit Yıldırım
◆Kadir Karaman ◆Mehmet Pektaş ◆Hızır İrfan Önder
◆Aslan Avşarbey ◆Hacı Musa Tuncer ◆Memik Kömekçi ◆Kadir Köse
◆Cahit Can ◆Biricik Mariya-Julide

105 Sayı 21 Kasım 2026

Nemiz Var

◆ Kul Himmet

Her bir söze sakın dilin uzatma
Doğru söyleyene dilde nemiz var
Aybın görüp elin gıybetin etme
Kendimiz görelim ilde nemiz var

Nâdâna söz atıp dile getirme
Câhile uyup da kendin yitirme
Her ağaç dibinde varıp oturma
Meyvesi olmayan dalda nemiz var

Seçilemez oldu çirkin güzelden
Her bağa girilmez oldu gazelden
Ayırma gönlünü sen de sohbetten
Halk içinde kıyl u kâlde nemiz var

Herkese kaş çatıp fenâ söyleme
Helâlden gayrıya minnet eyleme
Her güle gül diye hizmet eyleme
Dikende açılan gülde nemiz var

Olur olmaz yerde çok sır verilmez
Cümle bir sıfattır kâmil bilinmez
Her akan sulardan abdest alınmaz
Yuvarlanıp akan selde nemiz var

Sakın bir kimsenin metaın satma
Bülbül gibi bezm-i gülşende ötme
Her gördüğün bala parmağın batma
Lezzeti çıkmayan nalda nemiz var

Kul Himmet'im der ki bu sır Ali'nin
Pîrim Hünkâr Hacı Bektaş Veli'nin
Kurbânıyım erkânının yolunun
Kırmızılar giydik alda nemiz var

Açıkkara
Hayâlı kayalı hakka dayalı dergi
Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Dr. Mehmet Pektaş
Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Arşiv
Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş
Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com
105. Sayı Kasım 2026 ISSN-0106417 (edergi)

Çay ve Şiir Yatıştırır Öfkeyi

Tacettin Şimşek

Ramiz Bey oda arkadaşımdır. İyi hocadır, hoş hocadır amma velakin biraz zor hocadır. Alanında çok bilgilidir, birikimlidir, donanımlıdır, deneyimlidir. Elli kitabı, yüz makalesi, yüz elli bildirisi, iki yüz konferansı, iki yüz elli ödülü, üç yüz projesi, uluslararası araştırmalarda beş yüz atıfı ve daha pek çok faaliyeti vardır. Beş bilimsel derginin editörlüğünü yürütür. On beş bilimsel derginin yayın kurulundadır. Kendi çapında son derece esprili ve eğlenceli bir adamdır.

E peki, zor hocalığı nereden geliyor? Şuradan, aziz okuyucu: Notu biraz kıttır, öğrenciyi de biraz yorar. İroni yapar, alay eder, dalga geçer. Cahilliğini yüzüne vurur öğrencinin. Ders çalışma, araştırma yapma, proje hazırlama gibi konularda bir hayli zorlar. Hatta şunu da söyleyelim: Hani eskiden ilkokul, ortaokul ve lise-lerde Allah'ın cezası, baş belası bir sözlü sınav vardı ya; benim gibi öz güven yoksulu öğrencilerin köşe bucak kaçtığı. İşte o sınav geleneğini yükseköğretimde sürdüren nadir kişilerden biridir Ramiz Bey.

Bu hikâye işte öyle bir sözlü sınav sonrası yaşadığımız büyük bir gerilimi paylaşmak için yazıldı.

Ramiz Bey o gün ses bilgisi dersinde sorduğu sorulara sınıftan cevap alamayınca esmiş gürlemiş, "Çekin gidin!" demiş. "Bu sıraları boşuna işgal etmeyin. Sizin yerinizde olmak için can atan pırıl pırıl binlerce vatan evladı var. Onların önünde durmayın. Kifayetsiz takozlar!"

Sonra azıcık sakinleşmiş.

"Sözlü yapacağım." demiş.

Yetmiş iki kişilik sınıfta gözlerini radar gibi gezdirmiş.

"Sen, Sevda," demiş, "kalk tahtaya!"

"Ben mi?" demiş kızcağız.

"Evet," demiş Ramiz Bey. "Bu sınıfta senden başka Sevda var mı?"

En arka sıradan Çetin parmak kaldırmış.

"Hocam, neden Sevda?" diye sormuş. "Haksızlık bu!" diye de eklemiş.

Ramiz Bey ona dönmüş:

"Sana ne oluyor, pehlivan?" demiş. "Sana mı soracağım kimi tahtaya kaldıracağımı?"

Kem küm etmiş Çetin. Kelimeleri ağzının içinde şekerli çiklet çiğner gibi çiğnemiş. Kimse ne dediğini anlayamamış.

Neyse, Sevda tahtaya kalkmış. Ramiz Bey üst üste üç soru sormuş. Sorulardan biri "Adını kök ve ekine ayır bakalım." şeklindeymiş.

"'Sev' fiil kökü, 'da' da fiilden isim yapım eki" demiş Sevda.

Ramiz Hoca'nın alaycılığı üstündeymiş:

"Afferin sana!" demiş. "Nasıl bildin? "Bir ara hatırlat da sana yılın öğrencisi madalyası takalım. IQ'n beynimi yaktı."

İkinci ve üçüncü soruları sormuş. Sevdada çıt yok.

"Otur!" demiş. "Sıfır. Ben seni buraya otobüs bekleyesin diye çağırmadım. Buradan bu saatte otobüs geçmez."

Saatine bakmış. "Ders bitti." deyip sınıftan çıkmış.

Sınıftan bizim odaya L biçiminde uzunca bir koridor var. Dersten çıkınca üç dakikada odaya varırsın. Bir çay içimi teneffüsten sonra tekrar üç dakika yürür derse girersin.

Dersim yok. Odamda yalnızım. Bilgisayarda bir paragrafı tamamlamaya çalışıyorum. Bir an koridorda büyük bir gürültü koptu. Dışarıda acayip öfkeli biri avazı çıktığı kadar bağırıyor:

"Nerede o, nerede, geberteceğim onu!"

İster istemez kim bu polisiye filmin kahramanı ve kimi öldürmek istiyor diye merak

ettim. Tam kapıyı açıp koridora çıkmak üzereyken o öfkeli kişiyle burun buruna geldik. Öğrencimiz Çetin.

Aynı çatallaşmış ses:

"Nerede o, geberteceğim onu!"

"Bir dakika Çetin, dedim. Ne oluyor? Kimi arıyorsun? Burası dağ başı..."

Soru cümlemi bitiremeden Çetin'in sağ elindeki Sürmene çakısını fark ettim. Fark edince de bende üslup değişti hâliyle:

"Ooo, sen misin Çetin? Nerelerdesin? Kaç gündür görüşemiyoruz. Özlettin kendini yahu!"

Çetin zehir zemberek. Sol eliyle beni kenara itti.

"Çekil önümden, Hoca!" dedi. "Seninle bir alıp veremediğim yok. Ama onu öldüreceğim. Odada mı?"

"Kim?" dedim. "Odada kimse yok, Çetinciğim" diye tamamladım sözümü.

Yine de kapıyı ardına kadar açtı. Kapının arkasına, masaların altına, kitaplık raflarına tek tek baktı. Misafir koltuklarından birine çöktü.

"Kaçtı, değil mi? Ama elimden kurtulamayacak. Bu bıçağı onun ciğerine saplamazsam bana da Çetin demesinler."

Geçip masama oturdum.

"Sakin ol, Çetinciğim" dedim. "Hayırdır? Sen niye celallendin böyle?"

"O Ramiz olacak hoca bozuntusu yüzünden..." dedi.

"N'oldu? Ne yaptı ki Ramiz Hoca?"

Cevap yerine sert bir emir geldi Çetin'den:

"Çağır gelsin. O adam buraya gelecek bana hesap verecek."

Cepten aradım. Kaşla göz arasında "Telefonu kapalıymış." yalanını hazırlamıştım ama çok şükür yalan söylemek zorunda kalmadım. Ramiz Bey'in telefonu gerçekten kapalıydı. İçimden oh çekip dışımdan "Kapalıymış." dedim.

Aynı ses tonuyla bağırdı:

"Çay söyle bana!"

Söylerim tabii. Sıkıysa söyleme! Eceline susamadıysan, ciğerlerin senin için gerekli değilse "Sen kimsin lan? Bana emir vermek haddine mi düşmüş?" de bakalım. Adamın elinde çakı var, aga!

Dâhili telefona uzandım, çayı söyledim. Ses tonu bir perde düştü Çetin'in.

"Bana şiir oku!" dedi.

Peki, Çetin, emrin olur.

Şiiri okudum. Kesmedi belli ki.

"Bir şiir daha oku!" dedi.

Onu da okudum. O sırada çaylarımız geldi. Şiir ve çayın öfke giderici, sakinleştirici etkisini o gün fark ettim. "Müsekkin" diyorlar ya eskiler, tam da öyle.

Az önceki vahşi kaplan Çetin'in yerini uysal bir kedi aldı. Çakıyı masamın üzerine bıraktı. Teşekkür etti. Hışımla gelmişti, sessizce çıkıp gitti.

Çetin'in taşkınlığının sebebini sonradan öğrendim. Meğer bu Çetin, Sevda'ya içten içe fena hâlde yanıkmış. Tabii kızın bundan haberi yok. Ramiz Hoca tahtaya kaldırdığında kız, dut yemiş bülbüle dönünce Çetin'in zoruna gitmiş. Diyesiymiş ki: "Ulan Hoca, sen benim sevdiğim kızı nasıl böyle zor durumda bırakırsın? Onu nasıl üzersin?" İtirazı da o yüzdenmiş zaten.

Bereket versin, dersten çıkarken Ramiz Bey durumun vahametini sezmiş ve kaçıp kadınlar tuvaletine saklanmış. Yoksa duman olacak, hâli yaman olacak.

Ramiz Bey, Çetin'in hışmından kurtuldu. O gün benim adım "Çetin'i çitileyen Hoca"ya çıktı.

Biz, Çetin'i fakülteden mezun ettik. Ötesini Bakanlık düşünsün artık.

Yaşıyor

◆ Fikret Görgün

Şu, gariban, yoksul memleketinde
Çalıp çırpıp, keyif çatan yaşıyor.
Kırk zengin doğuyor, bir tek batında,
Mantar gibi yerden biten yaşıyor!

Kurtlar kuzu olmuş, bürünüp posta.
Aynı görünüyor düşmana, dosta.
Kimi bu vatanın derdinden hasta;
Ne hazindir, onu satan yaşıyor.

Kimi umut, kimi kahır taciri,
Kimi muska, kimi sihir taciri,
Kimi kadın, kimi zehir taciri,
Servetine servet katan yaşıyor.

Kiminin kazancı saf alın teri,
Sırtından beslenir hep birileri.
Her tarafta mevcut hain, serseri,
Yalanıp kırk takla atan yaşıyor!

Her köşede hazır fırsat düşkünü,
Bakıp bakıp hayıflanır şaşkını,
Budansa da tükenmiyor fışkını,
Alnı terlemeden yatan yaşıyor.

Söylemekten tüyler bitti dilimde.
Hainlikten geri kaldık ilimde.
Vicdansıza ders vermiyor, ölüm de.
Haramı iştahla yutan yaşıyor.

Sabreyledim, sövecektim zalime,
Günah diye bakla koydum dilime.
Memleket hayrına etmez kelime,
Aleyhine atıp tutan yaşıyor.

Vurgunda, soygunda fışkırır deha!
Hep birden diyelim öküze:" Oha!"
Yıllardır soyulur, bitmedi daha!
Çok şükür ki, hâlâ vatan yaşıyor.

Fikret'im, gerçeği getirdim dile,
Devlet, hesabını sorsun faile!
Bu millete reva değil bu çile,
Demeyelim, gücü yeten yaşıyor!

Mavra Meydanı/on iki-*Hakvermez'in Kuşları*

◆ **Tayyib Atmaca**

Kastabala Arena'da halk yerini aldıktan sonra borazanlar ötmüş, herkes ayağa kalkmış.

Herkes hep bir ağızdan tezahürata başlamış:

"Sampilohum çok yaşa, Şampilohum çok yaşa!"

Tezahürattan sonra Mozart'ın Dokuzuncu Senfoni'si çalmaya başlamış.

Senfoni bitince halk, Kral'ın konuşup konuşmayacağını sessizce beklemiş. Kral eliyle işaret edince seyirciler yerlerine oturmuş.

Aylardır gözlerine bir gram uyku girmeyen Kral ve tebaası birinci gün ağzı açık ayran budalası gibi Mavro Dayı'dan mavra dinlemiş ama bir türlü gözleri uykunun kapısını aralayamamış. Buna rağmen hoşça vakit geçirmişler.

İkinci gün ise aynı heyecanla İrfânî Ağa'yı dinlemişler, bir umutla Kral'ı ha uyuttu ha uyartacak diye saatleri birbirine sardılarsa da İrfânî Ağa da dertlerine merhem olmamış. Eğer bu akşam üçüncü mavracı Hakvermez de Kral'ı uyutamazsa "yandı gülüm, keten helva" dedikleri olacakmış.

Hakvermez iki mavracıyı da dinlemiş, dinlerken uykusu gelmiş. Kral'ı ve ahalisini uyutmadan kendisinin uyuması münasip olmazmış elbette.

Hakvermez buraya zaten bunun için gelmiş. Kral'ı uyutacak, arkasından ahali uyumaya başlayacak ve kendisi de hak ettiği yüz kese altını alıp memleketine dönecekmiş.

Ahalinin sessiz bekleyişi sonunda Kral'ın işaretiyle Yırcı arenanın ortasına gelip önce Kral'ı, ardından seyircileri selamladıktan sonra sahnenin ortasına gelmiş:

Erzurum'dan Mavro Dayı
Kahkahaya boğdu sarayı
Uykuya hasret bıraktı
Tadında kesti mavrayı

İrfânî aradan daldı
Elli kese altın aldı
Şoppilom'un sayesinde
Bozat'ı yadigâr kaldı

Orda burda harda hurda
Eşeği yedirdik kurda
Bu gece düş göreceğiz
Hakvermez üstadım burda

O da yalan, bu da yalan
Fili yuttu karayılan
Karıncaya yük yükledik
Kırk yerinden vurduk kolan

Deve tellallıktan döndü
Pirenin ocağı söndü
Horul horul uyutacak
Beklenen o gün bu gündü

deyip yırını bitirdikten sonra iki elini de havaya kaldırarak seyircileri coşturacak hareketler yapmaya başlamış.

Seyirciler ayağa kalkarak,

"Hakvermez, Hakvermez, Hakvermez!" diye bir yandan bağırarak, bir yandan da alkışlayarak Hakvermez'e moral aşılamaya çalışmış.

Kral, Yırcı'ya işaret etmiş, Yırcı da Hakvermez'e,

"Buyur Hakvermez, sahne senin." demiş.

Hakvermez'in nasıl bir mavra anlatacağını, Suppi dâhil hiç kimse bilmiyormuş.

Hakvermez önce Kral'ı, sonra da seyircileri selamlayarak anlatmaya başlamış.

Görelim ne anlatacak, Kral ve tebaası ile birlikte biz de dinleyelim:

"Karatepe yurdum benim
Altın akçe derdim benim
Bugün sizi uyutmazsam
Yer bitirir derdim benim

Kral Suppi sen çok yaşa
Sayende yoktur kargaşa
Ben bir mavra ustasıyım
Ünüm işler dağa taşa

Hakvermez'im çok ekesin
Sözü ortaya dökesin
Bu festivalin sonunda,
Deliksiz uyku çekesin"

Kral ve seyircilerin coşkun alkışlarına rağmen Yırcı, Hakvermez'in kulağına eğilerek,

"Haddini bil, çizmeyi aşma. Benden rol çalma! Yırı ben söyleyeceğim, mavrayı sen anlatacaksın. Zamana oynamayı bırak. Aylardır uykusuzluktan anamız ağlıyor, bir de böyle boş yırlarla Kral'ı ve ahaliyi meşgul etme." deyip kenara çekilmiş.

Hakvermez, Yırcı'nın ne demek istediğini gayet iyi anlamış.

Biz yine kulağımızı Hakvermez'e açalım, görelim ne diyecek, ne koyacak, kim kimden önce uyuyacak?

Hakvermez Yırcı'ya dönerek baş üstüne deyip anlatmaya başlamış:

"Bizim memlekete Çukurova derler. Sizin dilde çukur ne manaya gelir, orasını bilmem; ben yine de anlatayım dedim."

Çukur der demez, ahali ayağa kalkarak,

"Çu-kur, çu-kur, çu-kur!"" diye tezahürat yapmaya başladı.

Hakvermez,

"Ben daha bir şey anlatmadan ahali sözümü böyle keserse anlatacaklarımı unuturum. Bakın, size kısaca Çukurova'dan bahsedeyim, lütfen lafımı kesmeyin, ben de doğru dürüst mavramı anlatayım." deyip Çukurova'yı anlatmaya geçmiş:

"Çukurova, üç tarafı dağlarla çevrili, bir tarafında Akdeniz olan, bir zamanlar Ramazanoğulları olarak bilinen beyliğin yani Osmaniye, Adana ve Mersin'in bir bölümünü içine alan, bilmem kaç yüz bin kilometre devasa bir toprak parçasıdır. Bu topraklar öyle bereketli topraklardır ki taşı diksen bitmez demem. Buralarda yetişen fıstıklar, dünyanın en lezzetli fıstığı olarak tescil edildi.

Bir zamanlar Çukurova'ya "pamuk ambarı" derlerdi. Bizim köylüler yazın girmesiyle birlikte Adana'nın yolunu tutar, pamuklar açmaya başlayana kadar pamuk tarlalarında pamuk sulayıp geçimlerini sağlarlardı.

Bu kadar verimli ovayı bize bırakır mı elin gâvuru? Elbette bırakmazdı. Aklımın kıt yettiği zamanlarda babamla birlikte ben de pamuk sulamaya gittim. Ben su geverinin başında duruyorum, gever taşmaya başlayınca babama ıslık çalıyorum, babam suyu tekrar yoluna koyduruyor. Böylece ben de babama yardımcı oluyor, tarlayı daha fazla sulamasına katkıda bulunuyordum.

Bir pamuk tarlası yaklaşık iki günde ancak sulanıyor. Bu sulama işi haftada bir yapılıyor. Eğer elimizdeki işi bitirir bitirmez başka bir iş çıkmazsa haftanın beş günü boş kalacağız. Dedim ya, elin gâvuru boş durmuyor diye. Biz tarlayı suluyoruz; tam tarla biter bitmez ertesi gün beyazsinekler her pamuk kozasına oğul veriyor, kişelemekle uçup gitmiyorlardı. Biz sularken bu sinekleri görmüyorduk, tarlayı sulayıp kurtarır kurtarmaz sinekler sanki işçiler gitti, meydan bize kaldı, hücum diye tarlaya saldırıyordu.

Bir gün işimizi bitirip hakkımızı almak için ağanın yanına vardığımızda ağa,

'Paranızı artık haftalık alacaksınız.' deyince babamla birlikte birbirimize bakakaldık.

Babam,

'Ağa, tarlayı sulayıp kurtardık mı? Kurtardık. O zaman hakkımızı ver, tekrar suladığımızda da o zaman hakkımızı verirsin.' dedi.

Ağa da,

'Bundan sonra sulama işi bitince zehirlemeye, zehirleme işi bitince sulamaya geçeceksiniz.' dedi.

Babam,

'Ağam, kurbanım olayım, biz şimdiye kadar bir karıncaya bile DDT atmadık, bu sinekleri mi zehirleyeceğiz?' dedi.

Ağa güzel bir dille başka çaresinin olmadığını, önce sulama, sonra zehirleme işi olmazsa bu sineklerin tarlayı yoka çıkaracağını anlattı, biz de inandık.

Sabah, ağa ile birlikte tarlaya geldik. Ağa sırtımıza semer gibi birer bidon bağladı, zehri tarlaya nasıl sıkacağımızı gösterdi. Biz de tarlanın bir başından koza hattına girip bir sağımızdaki bir solumuzdaki pamuklara zehir fışkırtarak bir uçtan bir uca hatların içinde gidip gelmeye başladık.

Zehirleme işi de aşağı yukarı sulama işi kadar sürüyordu. Zehirleme bitiyor, sulamaya; sulama işi bitiyor, zehirlemeye başlıyoruz. Biz zehirliyoruz, sinekler çoğalıyor. Bu birkaç sene böyle devam etti. Bizim ağa çok ferasetli adamdı. Bir gün geldi.

'Hakvermez, ben bu zehir işinde bir bit yeniği olduğunu düşünüyorum. Zirai ilaç satıcıları ile ortak çalışıyoruz ama mahsulün sonunda kârlı çıkan onlar oluyor.' dedi.

Suppi Kral'ım, işin doğrusunu sonradan öğrendik ama Bor'a yetiştik, pazar dağılmış, Niğde'ye de gidecek mecalimiz kalmadı. Malımız elimizde patladı anlayacağınız. Yani demem o ki, aklımda kaldığı kadarıyla elin gâvuru bu bereketli topraklarda pamuk yetişmesin, bol bol darı eksilsin diye temik mi pemik mi adında bir ilaç üretmiş. Bu ilaç öyle gâvur bir ilaç ki, pamuklara sıkar sıkar sıkmaz beyazsineklerin kökünü kurutuyor zannediyorduk. Hâlbuki sıkılan ilaçlar önceki sinekleri döllendiriyor, kendileri öldüğünde ise binlerce yeni sinek doğurup öyle ayrılıyorlarmış tarladan.

Uzun lafın kısası, pamuk ağaları bu beyazsinekten kurtulma umutları kalmayınca pamuk ekmeyi bıraktılar, biz de bu vesile ile pamuk sulamaya gidemez olduk. Bizim eli iş tutacak erkekler taş taşıyor, kadınlar da ufak tefek kilim, yolluk, namazlık dokuyarak gaz, tuz, yağ, şeker ihtiyaçlarımızı güç bela karşılayabiliyoruz."

Hakvermez'in ağzı açılmış bir kere. Bunu fark eden Kral birdenbire ayağa kalkarak,

"Sen buraya niye geldin be adam, ne anlatıyorsun? Gündemin dışına çıkarak zaman mı çalmak istiyorsun?" deyince Hakvermez ne diyeceğini bilememiş:

"Ömrü uzun olasıca Kral'ım, zaman çalma gibi bir niyetim yok ama konuşmak için de ağzımı alıştırmam lazım. Bu konuştuklarımı mikrofon ses deneme olarak düşünün. Evet, ağzımla konuşuyorum ama diğer taraftan da arenanın akustiğini test etmeye çalışıyorum. En arka sıralarda oturanlara, 'Selam olsun, karnı aç, gözü tok olan köylü kardeşlerim!' diye seslendim. Onlar da hep bir ağızdan: 'Selam verenlerin çok olsun, Hakvermez!' diye gür bir sesle karşılık verince sesimin ayarının yerinde olduğunu test etmiş oldum.

Sevgili Kral'ım, canım mavrakeşler, size Çukurova'yı kısaca anlatmadan, burada geçen ve birazdan dinleyeceğiniz hikâyeyi nasıl kafanıza sığdıracağım? Çukurova'da bir zamanlar ne kadar çırçır fabrikası vardı, sayısını bilmiyorum. Çırçır fabrikası olduğu yerde dokuma fabrikaları olmaz mıydı? Elbette olurdu. Çukurova bir yandan dünyaya pamuk ihraç ederken diğer yandan dokuma fabrikalarında üretilen iplikler ve kumaşlar başka ülkelerin radarına takılmış, bundan dolayı da bizim mallar başka ülkelerde ancak karaborsalarda bulunur hâle gelmişti.

Neyse sözüm bu değil ama neticede Çukurova'yı anlatırken betimleme sanatının ne kadar önemli olduğunun da altının çizilmesi gerektiğini belirtmek isterim.

-devam edecek-

Altını Çiziyorum

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Hançereye dizilir kul hakkının lokması
Güçlüysen çok kolaydır zayıf eli bükmesi
Mazlûma nasip olur tövbe yaşı dökmesi
Haram çoktansa azın, altını çiziyorum

Atlas ipek ısıtmaz kalbi soğuk olanı
Ağzında sakız gibi çiğner yalan dolanı
Tilki gibi aklından kurar kötü planı
Kumaşı sağlam bezin altını çiziyorum

Cemre düşüp toprağa çiğdem çiçek açınca
Arılar kelebekler Hakk aşkıyla uçunca
Odunsu kuru dallar can suyunu içince
Diriliş olan gizin altını çiziyorum

Hakikatli bir sevda kuşatınca kalemi
Kırdım fani aşkları yazan kara kalemi
Ben Hakk'a yürürken sen sağlıcakla kal emi
Aşk ile yanan közün altını çiziyorum

Mümin olan insanın edep en güzel süsü
Bir de örtmüşse eğer ruha ahlak örtüsü
Ne altın, mücevherle ölçülemez tartısı
Haram görmeyen gözün altını çiziyorum

Bil ki şu yalan dünya bir imtihan yeridir
İlim irfan bellemek kâmil insan kârıdır
Nefs düşmanın öldüren ol müminin seridir
Alnı secdeli yüzün altını çiziyorum

Köksal'la Söyleşiler/iki-*Ah Köksal Ah*

◆ Halil Manuş

**Ne yazdıysam Köksal'a yazdım sözde.*
*Okuyup anlayan sizlere özde...**

Ah Köksal ah! Ne desem ki
Selam versen borçlu çıkan
Hakk'ın kulusun mademki
Başın öne neden yıkan?

İkrardan derler ya sükût
Sen dut yemiş gibisin dut
Ne deven var ne de hamut
Niye konuşmaktan korkan?

Kandırdım sanır aklınca
Basar yalanı sorunca
Sen doğruyu konuşunca
Ne han kalır ne de hakan

Çare değil susmak inan
Ne varsa belli yaşanan
Kimse senden faydalanan
Kalır bir günde lâmekân

Anladın mı şimdi beni
Dert ettim kendime seni
Konuş değiştir düzeni
Patlasın içinde volkan

Halil, onca derdin varken
Bir de bu yükü mü çeken?
Dön istersen yol yakınken
Demesinler ha bağırtkan.

Hakkım Varsa Helâl Değil!

◆ M. Nihat Malkoç

Lokmamıza göz dikene
Hakkım varsa helâl değil!
Yaramıza tuz ekene
Hakkım varsa helâl değil!

Memleketi soyanlara,
Halkı darda koyanlara,
Hainlere uyanlara
Hakkım varsa helâl değil!

Bu ülkeyi bölenlere,
Halk ağlarken gülenlere,
Aklımızı çelenlere
Hakkım varsa helâl değil!

Hak yolundan çıkanlara,
Akrep gibi sokanlara,
Canımızı sıkanlara
Hakkım varsa helâl değil!

Emekçiyi ağlatana,
Borcun üstüne yatana,
Memleketini satana
Hakkım varsa helâl değil!

Zalimleri dost bilene,
Millete karşı gelene,
Böldürene ve bölene
Hakkım varsa helâl değil!

Kalbimizi kıranlara,
Sırtımızdan vuranlara,
Halka tuzak kuranlara
Hakkım varsa helâl değil!

Ayar vermeyip azana,
Huzurumuzu bozana,
Millete kuyu kazana,
Hakkım varsa helâl değil!

Mazlumu ezen düzene,
Kimsesizleri üzene,
Harama uçkur çözene
Hakkım varsa helâl değil!

Bu millete çektirene,
Kanlı yaşlar döktürene,
Belimizi büktürene
Hakkım varsa helâl değil!

Bir koyup beş alanlara,
Kaz misali yolanlara,
Hazineden çalanlara,
Hakkım varsa helâl değil!

Bize tuzak kuranlara,
Arkamızdan vuranlara,
Önümüzde duranlara
Hakkım varsa helâl değil!

Adaletten ayrılana,
Her işinde kayrılana,
Külfetlerden sıyrılana
Hakkım varsa helâl değil!

Halkın sırtından doyana,
Kör şeytanlara uyana,
Verdiği sözden cayana
Hakkım varsa helâl değil!

Ümüğümüzü sıkana,
Kor ateşlerde yakana,
Bize tepeden bakana
Hakkım varsa helâl değil!

Hakkı görmeyip şaşana,
Zulmün peşinde koşana,
Her dem haddini aşana
Hakkım varsa helâl değil!

Kalemi satan ozana,
Yoldan çıkan kız, kızana,
Birliğimizi bozana
Hakkım varsa helâl değil!

Yaramızı kaşıyana,
Üstten bakıp şaşıyana,
Kızıl bayrak taşıyana
Hakkım varsa helâl değil!

Ey zulme çanak tutanlar!
Hakk'ı batıla satanlar!
Ey geçmişi unutanlar!
Hakkım varsa helâl değil!

Bak Şu Muskanın Yaptığına/on dokuz-*Biz Ne Yaptık Sibel?*

◆ **Halit Yıldırım**

Âdem Efendi, avını ağına düşüren mağrur bir örümcek edasıyla arkasına yaslandı. Biliyordu ki buradan çıkış yok. Ama Murat da zor bir adamdı. Âdem son ve en öldürücü darbeyi de bu an için saklamış olacak ki pis bir sırıtışın ardından Murat'a doğru eğilerek kısık bir sesle,

"Sen bilirsin azizim. İstersen şu senin avukatı da anlatayım biraz. Hani seni bir celsede boşayabileceğini söylüyordu ya…" demez mi?

Murat birden panikledi ve telaşlı bir ifadeyle,

"Sen bunu nerden biliyorsun be adam?" diye sordu.

Âdem Efendi pişkin pişkin sırıtmaya devam ederek,

"Tas… Tasta görünüyor azizim. Sağ olsun bizim Abdül'ün her yerde gözü ve kulağı vardır. O bana iletti."

Murat kızardı bozardı. Tas, tas değil mobese kameraydı sanki. İçinden Abdül'e de iyice bir sövdü ve çaresizce hemen cebinden kredi kartını çıkartıp Âdem'e uzattı.

Âdem de gayet rahat ve alaycı bir tavırla,

"Kaç taksit yapalım azizim? 9 taksite kadar yapabiliyoruz. Kanundan evvel 24 taksit yapıyorduk. Hatta bu yüzden fiyatlarda indirim yaptırdım rica minnet cinlerime... Azizim şifre?" diye sordu.

Murat şifreyi girdi ve arkasına bir külçe gibi yaslandı.

İstediği olan Âdem, keyif içinde çekmecesinden hazır matbu duaları çıkardı. İleri derece hipermetrop olduğu için kâğıtları iyice gözüne yaklaştırıyor, bir şey yazacağı zaman da iyice eğilerek yazıyordu.

Bir müddet sükûnet hâkim olmuştu bu gizemli odaya. Ama Murat'ın içinde en büyük öfke kazanları fokurduyordu. Sessizliği Âdem'in alaycı sesi bozdu:

"Sibel Hanımcığım beni iyice dinleyin lütfen. Bu kâğıdı suya atıp yazılar iyice silindikten sonra içeceksiniz. Bu kâğıdı da banyo suyunuza katacaksınız ve yazı silinince gusül abdesti alacaksınız. Ama gusülü bir leğenin içinde ya da küvetin tıpasını kapatarak almalısınız. Yıkandığınız suyu kanalizasyona vermeyeceksiniz. Sonra o suyu leğen veya küvetten bir kovaya alıp büyük bir ağacın dibine dökeceksiniz. Bu eriyen kâğıtları da bir ağacın dibine gömeceksiniz. Bu muskayı eşiğe, şunu da kapının üzerine koyacaksınız. Şu kâğıdı da beşlik bir memba suyu bidonuna atın.

Yazılar silinince ya bir süpürge ile ya da boş bir sprey kutusuna koyup evin tüm duvar diplerine, kapılara, perdelere, varsa çiçeklere iyice sıkın. Bu başınıza iş açan muskayı da bir akarsuya, ırmağa atacaksınız. Irmak büyük olacak… (Tası göstererek) Abdül öyle diyor."

Sibel, Abdül'ü çok merak ediyordu. Az önce yediği zılgıtı unutmuş olacak ki birden boş bulundu ve tasa doğru bakmak için eğiliverdi.

Âdem de kıvrak bir hareketle Sibel'in saçlarından tutup başını ani bir hareketle tasın üstüne getirip sağ yanağına bir şamar patlattı. Sibel de o anda çığlığı bastı. Murat ise oturduğu koltuktan ani bir hareketle geriye doğru sıçrayınca pat diye yere düştü.

Âdem ise gayet rahat bir tavırla,

"Gözün aydın Sibel Hanımcığım, yüzünüze vurunca deminden kulağınıza giren ifrit, tastaki suya düştü ve Abdül'ün adamları onu yakaladılar. Korkmanıza gerek yok. Şimdi gidebilirsiniz artık kavga da etmezsiniz umarım.

Ha unutmadan o esmer kadın ikinizin de düşündüğü kadın değildi. Aptallık etmeyin. Ben size tanıyacağınız şekilde tarif etmedim. Çok büyük yeminim var isim vermemeye. Aklınızı başınıza alın ve evinize gidin.

Artık bir çocuğunuz olursa adını Âdem ya da Abdül koyarsınız, bu kadar uğraştık sizin için değil mi?"

Murat ve Sibel âdeta efsunlanmış gibi odadan çıktılar. Sibel'in canı, Murat'ın cebi yanıyordu.

Sibel,

"Yüzüm yanıyor..." diye –hüzzam beş ses- inleyince Murat da aynı tonda ve aynı makamda biraz da detone bir vaziyette,

"Yüreğim yanıyor." diye mukabele etti.

Sibel yanağının acısı geçince romantik bir ses tonuyla Murat'a sordu:

"Bana dayanamadın değil mi?"

"Yahu sen ne diyorsun gitti 5.000 TL!"

Sibel ciddileşerek

"Paran benden kıymetli mi? Sana yazıklar olsun! Yüzüm yanıyor diyorum yüzüm!"

Murat ise hiç oralı olmadı bile. Alaycı bir tavırla Sibel'e,

"Sana oh olsun. Keşke Âdem Efendi sana daha okkalı bir tokat atsaydı. Aklın başına gelirdi." diye cevap verdi.

O sırada Âdem Efendi de peşlerinden çıkmıştı. Sırıtarak,

"Yine bekleriz Murat Bey azizim. Arkanızı unutmayın." diye seslendi.

Murat ise homurtulu bir şekilde,

"Şeytan görsün yüzünü." diye cevap verdi.

Âdem Efendi, her ne kadar bu sözleri duysa da anlamamış gibi,

"Anlayamadım, Abdül'e bir şey mi dediniz azizim?" diye sordu.

Murat da ne olur ne olmaz diye alttan aldı:

"Görüşürüz dedim. Abdül Bey'e hürmetlerimi arz ediyorum."

Âdem de pis pis sırıtarak,

"Görüşürüz azizim, görüşürüz. Abdül de sana hürmet ediyormuş. Kulağıma söyledi." dedi ve odasına girdi.

Sibel ve Murat ise Mine'yi selamlayarak orayı terk ettiler. Tüm bu yaşadıklarının şoku ile hiç konuşmadan eve geldiler.

Evde de hiç ağzını açacak hâli kalmayan çift, kendilerine geldiklerinde vakit bir hayli geçmişti. Tabii onları kendilerine getiren şey ise, tıpkı hipnoz edilmiş sujenin zil sesiyle uyanması gibi çalan telefonlardı.

E tabii kim arayacak efendim meraklı kaynanalar dururken?

Sadece telefon mu? Hayır elbette… Telefonların peşinden ikisi de damlamıştı çocuklarının yanına.

İvilini civilini sordular Âdem Efendi ile aralarında geçenlerin. Sonunda mutmain olmuşlardı ki kalkıp gittiler de yaşadıkları şok –cep yangını ve yüz yangını meselesi- nedeniyle ruhen bitik hâldeki çift de yatabildiler. Rüyalarında hâlâ Âdem Efendi ile uğraşarak bir hafta sonu gününe geç de olsa uyanabildiler.

Nasıl mı? Şöyle…

Sibel'in elinde bir tas ve bir süpürge olduğu hâlde evde sağa sola sular serpeceğim derken çıkardığı gürültü Murat'ı uyandırmaya yetmişti. Murat neler olduğunu anlamaya çalışırken Sibel hâlâ oraya buraya sular serpiştiriyordu. Sonra da kapının eşiğine, duvardaki tablonun arkasına elindeki muskaları yerleştirmekteydi.

Murat baktı ki olmayacak, kalktı ve eline gazetesini alıp okumaya başladı. Sibel elindeki bir kâğıdı tam sehpanın üzerindeki sürahiye bırakırken artık dayanamadı ve Sibel'e patladı.

"Sibel ne yapıyorsun böyle Allah aşkına?"

Sibel ise telaşlı bir şekilde cevap verdi:

"Ne yapacağım, adamın dediklerini yapmaya çalışıyorum! Bu sudan içeceğiz."

Murat:

"Yahu bırak şunu. O su içilir mi?"

Sibel:

"Çok konuşma şifa niyetine içeceğiz."

Murat:

"Yahu sen o adama gerçekten inandın mı?"

Sibel:

"Adam her bir şeyi bildi. O tasın içinde her şeyi gördü."

Murat:

"Sen de inandın…"

Sibel:

"Yok, sen inanmadın da ondan mı verdin o kadar parayı?"

İşte bu soru Murat'ın yüreğini bir kez daha yakmıştı:

"Ben senin yüzünden verdim o parayı. Adam burnunun ucunu bile göremiyor be! Ama tasın içinden dünyayı görüyor. Âdem Durugören! İsme bak isme! Neymiş azizim… Evvelallah hoca değil, medyummuş… Ha hay… Papucumun medyumu… Abdül, Abdül nerdesin?"

Sibel ise bunları hiç duymamıştı bile. Hâlâ üste çıkma derdindeydi:

"Mâdem o kadar parayı verdin dediklerini de yapacaksın. Adamın hemen faydası oldu.

Unuttun herhâlde mahkemenin eşiğinden döndüğümüzü?"

"Ne demezsin ya…"

Bu arada şeytan Sibel'in kulağına en can alıcı sufleyi üfürmüştü.

"Sahi adam kulağına eğilip ne dedi?"

Murat bir anda o sahneyi tekrar yaşadı. Paniklemiş bir hâlde soruyu geçiştirmeye çalıştı.

"Ne diyecek canım, hiçbir şey."

Sonra hemen okuduğu gazeteyi yüzüne çekti.

Ama Sibel bu, kolay pes eder mi? Bir açık yakalamıştı hiç affeder mi? Hemen Murat'ın yüzüne gerdiği gazeteyi çekip alarak,

"Duymadım sanma. 'Senin avukatı da anlatayım mı?' deyince hemen ödedin parayı." diye cırladı.

Murat baktı ki itirazın ve inkârın bir faydası yok, teslim oldu:

"Şantajcı, pis herif…"

Eee zafer kazanılınca tadını çıkarmak lazım değil mi? Bastır Ankaragücü kim tutar seni? Sibel depara kalkmıştı bile…

"Hani inanmıyordun adama? Tabii foyanız ortaya çıkacaktı değil mi? Abdül diye dalga geçiyordun. Ne oldu? Abdül senin kirli çamaşırları ortaya çıkaracaktı ama..."

Murat ecel terleri dökerken gayriihtiyari savunmaya geçmişti ama kalede sekiz gol vardı. Zavallı Kova Murat çırpındıkça batıyordu…

"Yahu ne alaka? Ben şimdi yalan yanlış bir şey söylerim de iş büyür diye ödedim parayı."

Sibel:

"Tabii tabii, biz de yedik."

Murat artık topu taca atıp işi kaba kuvvetle halletmeyi denemek istedi:

"Bak Sibel, sen hâlâ abartıyorsun. Ben üzerine varmak istemiyorum. Ama artık yeter yahu!"

Sibel:

"Hiç de abartmıyorum. Adam bayağı da her şeyi bildi. Abdül, Abdül nerdesin? Murat seni özlemiş."

Murat:

"Dalga geçme ne olur! Abdül mabdül yok. O, düzenbazın teki diyorum sana."

Sibel:

"Sen hâlâ verdiğin paraya acıyorsun değil mi?"

Murat:

"Sibel o para benim neredeyse bir aylık maaşım. Kolay kazanılmıyor öyle…"

Sibel:

"Yok, biz kazanmıyoruz sanki. Ne olmuş bir kez de eşin ve yuvan için harcamış olsan? Cimri herif ne olacak!"

Murat:

"İyi de bir sahtekâra verene kadar birkaç garibana versem hem hayır işlerdim hem de zoruma gitmezdi. Alacağım dua da cabası..."

Sibel:

"Hani duaya inanmıyordun?"

Murat:

"Yahu ben öyle demedim. Elhamdülillah biz de Müslümanız. Elbette duaya inanırım."

Sibel:

"Bu da dua işte..."

Murat:

"Yahu saçmalama! Ne duası? Bu resmen efsun, büyü… Ne bileyim hokus pokus işte."

Sibel:

"Çarpılacaksın şimdi. Adamın üç harfliileri var."

Murat:

"Onlar iyi saatte olsunlar. O herifin cini-mini yok. Göz boyuyor sadece. Abdül çık, Abdül koş, Abdül tut! Mübarek sanki Tarkan'ın kurdu."

Sibel:

"Ne göz boyaması be! Adam her şeyi bildi işte."

Murat, artık bir şeyler yapmalıydı. Ama ne?

Eh işte yine ettiği bir iyilik imdadına yetişmişti. O anda öğle ezanı okunuyordu. Aklına, birden camiye gidip bu işi İmam Efendi'ye sormak geliverdi. Öyle ya bu işi bir bilene sormalıydı. Öyle ya bilse bilse bu işin aslını o bilirdi.

Sibel'in 'Nereye gidiyorsun?' diye sormasına bile fırsat vermeden hemen ceketini alıp dışarı fırladı.

-devam edecek-

Emeklilik Şiiri

◆ Kadir Karaman

Devletin kapısında olan hizmeti bitti.
Nihayet emeklilik adlı obaya gitti.

Mecburdu tekaütlük, yaş altmış beş olunca.
Git artık, dedi devlet; yol al kendi yolunca.

Ne yapsın, o da kendi hanesine çekildi.
Sevinçle baş kıranın karşısına dikildi.

İlk günler nişanlılık gibi güzel günlerdi,
Gün geçtikçe ortaya çıktı herkesin derdi.

Ne kadar uğraşsa da uyum sağlayamadı.
Sonunda geçimsize çıktı tertemiz adı.

Eline olmasa da ayağına dolaştı,
Karışması mahzurlu işlere de karıştı.

Sık sık yiyip içtiği, zılgıt ya fırça oldu,
Evinde memurluktan daha fazla yoruldu.

Onca yıl nasıl geçmiş farkına varamadan,
El üstündeyken oldu birdenbire sıradan.

Hiç hoş karşılanmadı, eve daim dönüşü,
Yorumu ne, görecek kurduğu güzel düşü.

Ne hayaller kurmuştu yan gelip yatmak için
Fırsattı, tatmadığı zevkleri tatmak için.

Hesaba katmadığı tartışma çıktı evde,
Bulamadı kendine yer evde hiçbir yerde.

Kırk yıl saklı iktidar kavgası alevlendi,
Bilmeyenler zanneder emekliler gönendi.

Padişah kim hanede, kimin hakkı saltanat?
Çekişmesi yüzünden devletten zorlu hayat.

İş bölümünde ağır işler düşer payına.
Kahveci olur evin kahvesine, çayına.

İktidar olmasa da ev işleri müşterek,
Sultanı, isyan edip kızar, üzmemek gerek.

Süpürge başköşede, bulaşık bekler ütü
İhmal edip işleri, olmamak lazım kötü.

Fazla gibi görünür, söylenir eksikleri,
İçine acı eker, sevgiyle ektikleri.

Her biri bir tarafa dağılmış durumdadır,
İlgi bekleyen kalbi ummadığı gamdadır.

Varlığı göz önüne kolay kolay alınmaz,
Yok oluşa belenir, bir zamanlar bulunmaz.

Hastalıklar bir yandan yorgunluk öbür yandan
Tadı, tuzu yok edip bıktırır hem de candan.

Hastane yolu olur, hastalıklar yoldaşı
Malul, mağdura döner; inleten dağı, taşı.

Her anını kuşatır kırık, dökük anılar,
Eşi, dostu, ahbabı; ne sorar ne ararlar.

Yorulunca hayattan, kalpten kurtuluş ister,
Gören, emekli olup mesut olan kim, göster?

Asgari bu macera, azami sanan olma,
Hayat armağan sana, mücadeleden yılma.

Fonzedeler ve Fonzadeler/*bir*

◆ **Mehmet Pektaş**

Villa Golden Sazan'ın bahçesi

Villa Golden Sazan'ın bahçesinde alışılmışın dışında hummalı bir hazırlık vardı. Çalışanlar oradan oraya koştururken villanın kapısında üzerinde ropdöşambırı, elinde içki kadehiyle Emir Bey belirdi. Sedef katkılı cam mozaiklerle özene bezene yaptırdığı havuza doğru ağır adımlarla yürüdü. Güneş ışınlarının havuzun yüzeyinde oluşturduğu pırıltıları bir süre zevkle seyrettikten sonra bakışlarını sanki pis bir şeye bakıyormuş gibi çalışanların üzerinde tiksintiyle gezdirdi. Altmışını çoktan devirmiş olan ailenin emektarı Veysi ile göz göze gelince tıpkı bir hayvanı çağırır gibi alelade bir el işareti yaptı. Veysi, elindeki bardakları ve tabakları yanındaki adamlara verip koşarak genç patronunun yanına geldi.

Emir, başını başka bir yöne çevirerek zenginlere has sert bir ses tonuyla adamına seslendi:

"Her şey hazır mı Veysi?"

Veysi, süklüm büklüm cevap verdi:

"Evet efendim."

Bu sırada villanın Löwchen cinsi süs köpeği Emir Bey'in ayaklarının altında dolaşmaya başladı. Emir Bey'in tiksintili yüz ifadesi bir anda değişti.

"Kızım, babana mı geldin sen?" dedi gülümseyerek. Elindeki boş kadehi Veysi'nin eline tutuşturdu. Ardından köpeği büyük bir sevgiyle kucağına aldı. Bir süre sevdikten sonra yine o sert ses tonuyla Veysi'ye sordu:

"Ponzi'nin diyetisyeni bu haftaki menüyü hazırladı mı?"

"Evet efendim. Köpek... Şey affedersiniz, küçük hanım bu sabah özel şefinin hazırladığı altın yapraklarıyla süslenmiş somon havyarını ve yeşil dudaklı midyelirini yedi. Öğlen ördek göğsü, organik sebzelerle hazırlanış gurme menüsünü yiyecek." diye karşılık verdi Veysi.

Emir, köpeğin tüylerini dikkatle inceledi:

"Ponzi'nin özel kuaförüne de söyleyin kızımın saçlarına biraz daha özen göstersin. Fransa'dan özel olarak getirttiğim şampuanlar ve bakım ürünleri ile güzel bir banyo yaptırın. Daha sonra da dadısıyla yürüyüşe çıksın. Özel veterineri kızımın bakımlarını ihmal etmesin."

Tam o sırada başka bir çalışan koşarak yanlarına geldi:

"Emir Bey, misafirleriniz geldi efendim."

Emir, kucağındaki köpeği Veysi'ye verdikten sonra misafirlerini karşılamak üzere otoparka doğru ilerledi.

Emek Kıraathanesi

Kahveye ilk gelen The Big Sazan Global Plaza'nın güvenlik görevlisi Mehmet olmuştu. Hava serin olsa da dışarıdaki masalardan birine oturmayı tercih etti. Ekranı kırık telefonunu kurcalayarak biraz vakit geçirdi. İş arkadaşları halen gelmeyince önce plazanın temizlik personeli Hasan'ı ardından da çaycısı İsmail'i aradı. Telefonlar uzun uzun çalsa da cevap veren olmadı.

Mehmet tam "Nerede kaldınız?" diye mesaj yazarken İsmail ve Hasan, mobiletle sokağın köşesinden çıkageldi. Kahvenin önünde geldiklerinde ikisi de soğuktan ellerini ovuşturuyordu. Doğruca Mehmet'in masasına yöneldiler. Mehmet, arkadaşlarına çıkışacak oldu:

"Nerede kaldınız oğlum?"

Hasan, titreyerek karşılık verdi:

"Mobiletin üstünde donduk, içeri geçelim."

İçeri girip sobanın başına geçtiler. Biraz ısındıktan sonra İsmail neden geç kaldıklarını açıkladı:

"Bizim berber Hüseyin'e uğradık."

Hasan garibanlara özgü bir öksürükle lafa girdi:

"Adam başı beşer yüz kâğıt aldı namussuz! Yıkama falan da yok. Ulan keşke böyle bir meslek sahibi olsaydık!"

"Yahu başka gün mü bulamadınız?" dedi Mehmet. İsmail, cevap verdi:

"İki aydır tıraş olmuyoruz peşmergelere döndük."

Hasan, sırtını kaşımaya çalışıyordu:

"Bütün kılları içime dökmüş hergele. En iyisi bir makine alalım, birbirimizi tıraş edelim."

Mehmet, çaycıya işaret edip üç çay söyledi.

"Bırakın şimdi tıraşı. Biz şu meseleyi konuşalım." dedi çayını karıştırırken.

İsmail, çayından höpürdete höpürdete bir yu-

dum aldı:

"Fon işini diyorsun değil mi?"

Mehmet, elindeki bardağı masanın üzerine bıraktı:

"Onun için toplandık ya zaten. Bu fırsat elimize bir daha geçmez."

Hasan kaşınmaya devam ediyordu:

"Valla bizim bu işlere aklımız ermez. Ne yapacaksak söyle, yapalım." dedi.

Mehmet, iyice ciddileşti:

"Yapılacak iş belli. Sazan Portföy Para Piyasası Fonu'na ne kadar para bulabilirsek basacağız. Bir koyacağız, yüz alacağız."

İsmail'in yüzüne bir hüzün çöktü, ardından derin bir iç çekti:

"İş döndü dolaştı yine paraya geldi öyle mi?"

Villa Golden Sazan'ın bahçesi

Lüks araçlar peş peşe villanın dış kapısında girdi. Ferrari'sinden inen Emir, Mert'le ilk kucaklaşan oldu:

"Bu kıyafet ne fondaş? Nuri Alço'ya dönmüşsün." diyerek ortağına takılmayı da ihmal etmedi. Emir, zenginlere özgü bir kahkaha patlattı:

"Ev hâli fondaşım! Bizim gibi zenginler çizgili pijama giyecek değil ya!"

Mert'in arkasından Cem'in Rolls-Royce marka makam aracı girdi otoparka. Şoför hemen koşup kapıyı açtı, patronunun araçtan inmesine yardım etti. Son olarak Hakan'ın Mercedes Maybach'ı park etti otoparka.

Hakan, araçtan inerken Emir'e sitem etti:

"Yahu kardeşim, o kadar villa yaptırıyorsun. İnsan bir helikopter pisti yaptırmaz mı? Bizi İstanbul trafiğine sokuyorsun."

Emir, ilerdeki spor alanını gösterdi:

"Helikopterle gelseydin keşke, basket sahasına inerdin."

Hakan'ın yüzü asılır gibi oldu:

"Basket sahası da ne fondaş? Bizim gibi zenginler öyle sporlarla uğraşmaz. Golf sahası desen hadi neyse..."

Cem, araya girdi:

"Bir dahaki toplantıyı benim yatta yapalım. Orada helikopter pisti de var."

"Benim Kaliforniya'daki malikâneme de gelebilirsiniz." dedi Mert. "Orada golf sahası var. Hem özel jetime de binmiş olursunuz."

Emir, misafirlerinin koluna girdi:

"Haydi lafı fazla uzattık. Havuz başına geçelim. Sizin için Japonya'dan kobe eti, Amerika'dan da ekibiyle birlikte sosyete kasabı, Etçi Numan'ı getirttim."

Neşe içerisinde havuz başındaki ziyafet sofrasına oturdular. Garsonlar servis yapmaya başlarken Emir de konuyu açtı:

"Fondaşlar, toplanma sebebimizi biliyorsunuz: fon meselesi."

Hakan'ın yüzüne bir hüzün çöktü, ardından derin bir iç çekti:

"İş döndü dolaştı yine paraya geldi öyle mi?

Emek Kıraathanesi

Para konusu açılınca masadakilerin keyfi kaçmıştı. Ortama bir sessizlik çöktü. Hasan, çayından son yudumu çekti:

"Para kazanmak için de para lazım ha!" diye mırıldandı.

"Öyle" dedi Mehmet.

İsmail dertlenmişti:

"Yok arkadaş yok işte! Çalışıyoruz çabalıyoruz. Ancak hayatta kalmaya yetiyor kazandığımız para. Bir köşeye beş kuruş koyamıyoruz."

Hasan'ın gözleri yaşarmıştı. Dışarıda yol kenarındaki ağaçlardan birini işaret etti:

"Şu karşıdaki ağaç yok mu?"

Arkadaşları kafalarını çevirip dışardaki ağaca bakınca devam etti Hasan:

"İşte bazen kendimi tıpkı o ağaç gibi hissediyorum. Bomboş… Hayatta hiçbir amaç yok, heves yok, hedef yok… Ulan böyle ağaç gibi yaşamaya mı geldim ben bu dünyaya?"

Mehmet, karamsar havayı dağıtmak istedi:

"Durun bakalım yahu! Enseyi karartmayalım hemen. Elimizde bir piyango bileti var. Her şey değişebilir." İsmail araya girdi:

"Oğlum para diyorsun ama bizi silkeleseler üstümüzden üç beş bin anca çıkar."

Mehmet, heyecanlıydı; fırsatı değerlendirmek istiyordu:

"Kredi çekeriz, tefeciden borç alırız, ne var ne yok satarız. Buluruz, bulmalıyız!" dedi. Sonra cebinden ekranı kırık telefonunu çıkardı, sarı siteyi açtı: "Bakın ben arabayı ilana koydum. Piyasası yüz bin ama ben seksen bin yazdım."

İsmail arkadaşına hak vermişti:

"Doğru diyorsun. Ne edip edip para bulmamız lazım. Eş, dost, akraba ne varsa kapısını çalalım.

Ne kadar kredi çekebilirsek çekelim. Yastık altında bir şeyler varsa onları da bozduralım. Varımızı yoğumuzu koyalım bu işe. Ya herro ya merro!"

Hasan, karnını ovuşturdu:

"Yahu bırakın şu konuyu Allah aşkına. Para para para… Gına geldi artık. Karnımız acıktı, bir simit falan yiyelim."

İsmail, arkadaşlarını kaldırdı:

"Şuraya bir tavuk dönerci açılmış. Yarım altmış lira. Haydi tost yemeye gidelim."

Villa Golden Sazan'ın bahçesi

Para konusu açılınca masadakilerin keyfi kaçmıştı. Ortama bir sessizlik çöktü. Mert, bahçedeki ağaçlardan birini işaret etti:

"Şu karşıdaki ağaç yok mu?"

Arkadaşları kafalarını çevirip o ağaca bakınca devam etti Mert:

"İşte bazen kendimi tıpkı o ağaç gibi hissediyorum. Bomboş… Hayatta hiçbir amaç yok, heves yok, hedef yok… Sanki Alaaddin'in sihirli lambası elimde. İçindeki cin de emrimde. Parmağımı şıklatınca her şey oluyor. Ulaşamayacağım, ulaşmak isteyeceğim, peşinde koşacağım hiçbir şey yok. Ulan böyle ağaç gibi yaşamaya mı geldim ben bu dünyaya?"

Hakan, karamsar havayı dağıtmak istedi:

"Bir daha böyle büyük vurgun yapmayalım Allah aşkına. Sonra hepimizin morali bozuluyor."

"Bu defa hakkaten abarttık." dedi Mert.

Cem, Emir'e dönerek konuştu:

"Sen bakma bunlara. Şu fonlardan çektiğimiz paraları ne yaptın? Tırlara yükleyip Avrupa'ya çıkaralım diye konuşmuştuk."

Emir, ağzındaki lokmayı yuttu:

"Dün ilk tır para yola çıktı. Parça parça bir iki haftada halledeceğiz."

Hakan, içkisinden bir yudum aldı:

"Hepsi bir anda çıkmıyor mu?"

Emir, kafasını sağa sola salladı:

"Meblağ çok büyük, bankanın parayı hazırlaması falan epey zaman alıyor. Fonları da bir anda satarsak piyasa alt üst olur. Parça parça satmamız lazım."

Mert, ağzına önündeki biftekten bir parça attı:

"Yahu bırakın şu konuyu Allah aşkına. Para para para… Gına geldi artık. Haydi yemeye devam edelim."

devam edecek...

Garibi Görme Hakir

◆ **Hızır İrfan Önder**

Günah işleyip durma,
Nâra düşürür seni.
Kimseye oyun kurma,
Nâra düşürür seni.

Hile hurdayı bırak,
İftiradan dur uzak,
Nefsin kuruyor tuzak,
Nâra düşürür seni.

Daima öfkeni yut,
Nefsin dizginini tut,
Mâlâyânîyi unut,
Nâra düşürür seni.

Kibre kapılma sakın,
Ümitsiz olma sakın,
İmansız ölme sakın,
Nâra düşürür seni.

Garibi görme hakir,
Olursun sen de fakir,
Sükûtî, gıybet zehir,
Nâra düşürür seni.

Eksik Teşebbüs

◆ Aslan Avşarbey

Biraz da ben yolsam dedim tabanı
Tavandan bizlere sıra gelmiyor
Sarıp sarmalamış yazı yabanı
Kevenden bizlere sıra gelmiyor

Kurtulmak için bu marabalıktan
İlham aldım mutlu kalabalıktan
İkmale kalmışım yalakalıktan
Övenden bizlere sıra gelmiyor

Bu millete ait ne değer varsa
Baktım ki yükselmiş her kim söverse
Rüzgârla rotayı döndürdüm terse
Sövenden bizlere sıra gelmiyor

Gördüm bir faniye yaşlar dökeni
Nasıl bir ruh hâli bunun kökeni
Devenin sevdiği gibi dikeni
Sevenden bizlere sıra gelmiyor

Bizi çok gayretli öküz gördüler
Boyunduruk takıp zelve vurdular
Boğalara küspe yonca verdiler
Dövenden bizlere sıra gelmiyor

Tosuncuk oğlanlar memeye devam
Bize süt yok mecbur mamaya devam
Yağlı bitmiş amma yemeye devam
Yavandan bizlere sıra gelmiyor

Gidip anlatalım diye bu hâli
Toplanıp makama vardı ahali
Sabahtan akşama meşgulmüş vali
Divandan bizlere sıra gelmiyor

Artık bu devrana küstü ozanlar
Sazları duvara astı ozanlar
Mülkî'yle selamı kesti ozanlar
Havandan bizlere sıra gelmiyor

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/yirmi beş

Hacı Musa Tuncer

Ulak Mulla,

"Selamünaleyküüüm vayh benim Al'emmim gelmiş. Hoş geldin hele Al'emmi! Hoş geldin!- Vallaa niyalan söölüyem buadar çabıg geleceeni tahmin bile etmiyodum." dedi.

Variyenli Ali,

"Hoş gördüg Mılla hoş gördüg. Gel otur baam şööle yanıma! Orda burda vakıd geçirecek zaman da'al. İşimize, gücümüze bakacaag." derken Göö Hüseyin'e bakarak, "Ööle daal mı Hösüün?" dedi.

"Vallaa Al'ede olup bitenneri Mılla yeandan öörendiim gadarıyınan pisliin biri gebermiş. Ötee pislii de bir an eveli temizlememiz ilâzım. Hemi de cib uzadmadan. Ben derim kine, bu pislii ben temizliyem, siz bu işe heç garışman. Gadlı vacib oldu galan." dedi Göö Hüseyin.

"Yoog o iş benim Hösüün emmi, o şerefsizi benim geberdmem ilâzım." dedi Ulak Mulla.

Ulak Mulla'nın bu cesaretini gören Variyenli Ali, kahkaha atarak,

"Dur baam Mılla yean dur! Aslında bu kehkenezi geberdmeg üçümüze de düşer, hadda ve hadda Cümee yeanime de düşer. İleekin bu işi ben halledmeg isdiyom. Çünküm beni öldürmeg uçun peşimde az dolaşmadı o it." dedi.

O sıra Dudu Hatın pencereden seslendi:

"Haanız öldürürse öldürsün bire yuva. Ne farg eder kine? Anca lafınız var lafınız. Burda oturmuyenen iş dudulmaz. İcreed ilâzım icreed. Şu gadın halımınan ben geder, bulur, geberdirdim o pezavaa. Benim Elif'ime eddiini ben bilirim onnarın. Ulorta ortada guydular yarvımı. Ne günehe varıdı gızımın hıı ne günehe varıdı? Aha şindik perperişan Çukuraaya pambıg deşirmiye geddi. Elde yog avıçda yok. Geçim derdine düşdü yarvıcaazım. Eller gimi gün görüb gönenmedi. Bunun hayıfını siz almazsanız ben alırım. Varsın bundan kerli gatil desingler baa!" dedikten sonra, "Haydın sufruya buyurun! Balıınız hazır." dedi.

Üçüde üç yerden, Dudu Hatın'a hak vererek sofraya oturup balıklarını yedikten sonra Ulak Mulla birden ayağa kalktı:

""Hösüün emmi. Ali emmi, ben gediyom ne buyurursunuz? Dudu dezzemin dediini duydunuz. Daha nagadlı begliyeceeg?" diyerek belindeki silahını elledi. Dudu Hatını da göz ucuyla süzdü. Kafasını dikti. Kendi kendine koskalandı.

Göö Hüseyin ve Variyenli Ali, bu ne yapmak istiyor dercesine birbirlerine baktıktan sonra,

Variyenli Ali,

"Oolum Mılla, gendi başına iş dudma! Otur oturduun yerde! Herşeyin bir vagdı zamanı var. Evme! Gaboolmadan söboolma başımıza! Gören de gırg yıllık işgiya belliyecek seni. Bu ne hal o'olum bööle. Ben yeynilii sevmem bag. Onoore." dedi.

"Al'emmin dooru söölüyo Mılla yeanim, hele bir otur, bu iş ööle ben gediyom demiyenen olmaz! Biz eşşeg başımıyık burda? Hem sen bize emanetsin. Hanimin de emin ellerde olduunu biliyo. E derdin ne senin?" dedi Göö Hüseyin.

Ulak Mulla, burnundan soluyarak,

"Emmiler temam haklısınız, İleekin bugün günnerden cümee. Cümee olunşug, şükür Cümee de eyileşdiinööre, Yukarıı köyden Kepir Gadir emminin gızı Leyli'yi bizim Cüme'ye isdemiye gedecegler. Bu Sünepe Süllü denen gavvad, düürçülee gedeceg olan Takoz İremzi emmigili ıssız bir yerde gısdırıp bir kötülüg eylemesin soura. Bunu heç mi akıl eylemiyonuz?" dedi.

Variyenli Ali gülerek,

"Biz o hesabı eylemedig mi sanıyon Mılla? Bizim de bizööre hesabımız var. Şindik üçümüzde öğlüye dooru gayıgdan geçip Unçulaanşa'nın gedecee yolu güven altına alacaag. Yalınız Süllü denen gavvat evde mi, evde daal mı önce onu öğrenmemiz ilâzım. Onun uçun da sen motursikletini bahane ederek Sünepe Süllü'üle varacaan, biz de seni arkandan takip edeceek. Ola ki bir terslik oluncu da zatan hesabını düreceek. Coruk Cevriye evde ise iş daha da gulay olur. O Süllü'nün nereeddiini az

çok bilir." dedi.

"Al'emmin dooru söölüyo aynan ööle edeceeg yean efendi. Bu işi bitirmeden de dönmiyeceek. Burdan ayrı ayrı çıkıb sehed bir gimi gayıın a'azında olacaag temam mı? Al'ede sen de gatırı bura ba'ala! Onuynen işimiz yog!" dedi Göö Hüseyin.

"Temam" dediler ve öylede yaptılar. Üçü bir olup kayıktan geçtiler. O arada Unçuluk Anşa, Ellik Ali, Takoz Remzi ve karısı Bedirik Hürü kız istemek için herbirinin altında birer binek hayvanlarıyla aşağı köyden dağ köyüne doğru yola çıktılar.

Variyenli Ali ve Göö Hüseyin'de, Ulak Mulla önde olmak kaydıyla arka arkaya yola devam ettiler. Dağ, bayır geçip iki saat yürüdükten sonra Sünepe Süllü'nün evine yaklaştılar. Eller tetikte, çok dikkatli ve temkinliler. Eve yakın ormanlık alan içinde yarım saat kadar pusu atıp beklediler. Görünürde kimse yoktu. Ulak Mulla sessizce eve yaklaşırken, birden evin balkon tarafından bir ses duydular. Coruk Cevriye'nin sesiydi bu.

"Etme eeleme yarvım Süllü. Yeterin, düş bu insannarın yakasından! Yazzıgdır, günahdır. Hayırlı bir iş uçun yola guyulan insannara heç tuzak gurulur mu? Baban eddiini buldu, sen de eddiceeni bulun, bunu unudma! Anan olaragdan sa'a yalvarıyom. Otur oturduun yerde! Beni de düşün. Heç kimsenin yabdıı yanına ker galmaz." diyerek, oğlu Sünepe Süllü'yü iknâ etmeye çalışsa da Sünepe Süllü, Leyli kıza düğürçülüğe gidileceğini Seklem Salih'ten öğrenmiş, köpürmüş ve kudurmuştu bile.

"Ana, O Cümeeye gız isdemiye gedennerin heç birini sağ bırakmıyacaam, kim varısa heç acımadan gurşuna dizip susanın orteerine üleşlerini sereceem. ardındanda Cümeeyi tabii." Diyerek, gözünü kan bürümüş vaziyette merdivenlerden indi, Ceyhan Nehrinin yukarı tarafına, Unçuluk Anşa ve beraberindekilerin geçeceği yola pusu atmaya gitti. Coruk Cevriye de ağlayarak peşinden gitti. Olacakları adım adım izleyen Ulak Mulla, Variyenli Ali ve Göö Hüseyin gizlice bir araya gelip, üçü üç yerden Sünepe Süllü'yü takibe aldılar.

devam edecek

Bir Gün Toprak Olacaksın

◆ **Memik Kömekçi**

Ecel kapın çaldığında,
Zorla nefes alacaksın.
Azrail can aldığında,
Yapayalnız kalacaksın.

Süleyman'ın yaşı olsan,
Sınırların taşı olsan,
Ordugâhın başı olsan,
Gül misali solacaksın.

Ne ağladın ne de güldün,
Sen ne idin, neyi buldun?
Vaden geldi, bu gün öldün,
Mutlak toprak olacaksın.

Dosta haber salamazsın,
Bir çift çorap alamazsın.
İstesen de kalmazsın,
Dar çukura dolacaksın.

Rüzgâr bulutu eğecek,
Dostlar başına gelecek,
Rahmet mezarın dövecek,
Sen saçını yolacaksın.

Hırsla nefis yarışında,
İnsanların barışında,
Toprağın her karışında,
Sen kendini bulacaksın.

Köşkeroğlu heyledikçe,
Ecel gönül eyledikçe,
Sen çalıp sen söyledikçe,
Telde nefes alacaksın.

Sîreti Sûrete Bozdurma Oğul

◆ Kadir Köse

Makamlar insana kılıftır kındır
Sîreti sûrete bozdurma oğul
Mevkiler benliği yükselten ündür
Nefsini ünvanla azdırma oğul

Yöneten kişide itidal gerek
Buyruğu yoğurup olgun diyerek
Muvaffak olunmaz eza vererek
Ezme hiç kimseyi, ezdirme oğul

Gereksiz söyleme, eyleme girme
Hukuki olmayan talimat verme
Her olur olmazın üstünde durma
Çevreni boş işle bezdirme oğul

Geldiğin bu mevki sana emanet
Maddi ve manevi aman dikkat et
Görevi çıkara ederek alet
Sakın ha Allah'ı kızdırma oğul

Babandan öğüttür davran Hâk ile
Şahsına haksızlık edilse bile
İşine, aşına katıp da hile
Ameline günah yazdırma oğul.

Satılık Adam Var

◆ Cahit Can

Az kullanılmıştır, acar sayılır
Lüzumu üzere satlık adam var
Oturum bitince hemen ayılır
Lüzumu üzere satlık adam var

Mahirdir, kılar abdestsiz namaz
Kulakları sağır, diliyse ahraz
Etliye sütlüye kessen karışmaz
Lüzumu üzere satlık adam var

Göbeği bir hayli, kalın ensesi
Fırıldaktır döner, yoktur kıblesi
Kimseye karışmaz, hiç çıkmaz sesi
Lüzumu üzere satlık adam var

Kılığına bakan adamdan sayar
Liderinden gelir her gün bir ayar
Menfaat nerdeyse o yana kayar
Lüzumu üzere satlık adam var

Yegâne gayesi mecliste olmak
Bir işaret ile kaldırır parmak
Partiye köledir, lidere yamak
Lüzumu üzere satlık adam var

Vatan, millet, devlet lafügüzaftır
Lider ne derse o ondan taraftır
İşine gelmezse safı araftır
Lüzumu üzere satlık adam var

Çifte maaşları tam tekmil alır
Hatta kontenjandan hacca da varır
Avamın derdine kayıtsız kalır
Lüzumu üzere satlık adam var

Başkan oturuma verse de mola
O, uyanmaz, uyur; horlamaz asla
Çok oynaktır, kayar hem sağa, sola
Lüzumu üzere satlık adam var

Biz vekil bilirdik, onlar asılmış
Baksana vekillik bizlere kalmış
O, bizim olanı bizlerden çalmış
Lüzumu üzere satlık adam var

Ozan Edebî, der bulunmaz ürün
Yaman oy devşirir, hele bir görün
Alın, kârı ile pazara sürün
Lüzumu üzere satlık adam var

KONUŞAN FOTOĞRAFLAR -3-

Yollarını Gözledim - Makron

◆ Biricik Mariya-Julide

Çeyrek asır yollarını gözledim
Gelir diye yatağımı düzledim
Seni sevdiğimi benden gizledim
Bir türlü gönlüme geçmedi nazım

Sensiz geçen her günüme yanarım
Sen sarmazsan ağustosta donarım
Bir busene çocuk gibi kanarım
Al kanatlarına çok uykusuzum

Ben de Ajda gibi olmak isterim
Aynalara bakıp gülmek isterim
Ancak senden sonra ölmek isterim
İştahın açılsın görünce yüzüm

Dünyada eşine bir eş bulamam
Gece sensiz bir uykuya dalamam
Senden gayrı bir kapıyı çalamam
Ekmeğim katığım biberim tuzum

İçtiğim bir paket jitan cuvara
Lisede başlım ben bu gavura
Mariya sazını astı duvara
Senden başkasını görmüyor gözüm

Saçımı yoluna süpürge ettim
Sevdamın uğruna evi terk ettim
Nereye istersen oraya gittim
Sen iste dağları delerim Makron

Meloni'yi öptün içim cız etti
Birdenbire aklım başımdan gitti
Artık bana karşı ilgin mi bitti
Ağlanacak hâle gülerim Makron

Bir gün o yanasın bir gün bu yana
Daha lisedeyken âşıktın bana
Kim baksa oyarım yan gözle sana
Saçını başını yolarım Makron

Sarı yelekliler bela başına
Zehir katamazlar korkma aşına
Daha çok var ömrün kara kışına
Aklını başından alırım Makron

Yakanın yıkanın yanına koyma
Turamp'ı Putin'i dostlardan sayma
Erdoğan'a kızıp Miço'ya uyma
Öte git diyene dalarım Makron

Âşık *Mariya*'nın sözünü dinle
Aranı açarsın imanla dinle
Kâfir olsan bile gönlüm seninle
Seninle ağlayıp gülerim Makron

Türkiye Türkçesine aktaran
Kısmet Keven